

ρικῶν φυσιολογικῶν ἔρων καὶ ἀδείας ἀπὸ τὸ πρώτο ἀρ' οὐ καθεξῆται πορφὴ τὴν γυναικά τηνας μετωτερή τομή ἔχει ἐνεχωριστὴ λογική ἀνέξαπτή τὸν ἄντρα τώρα μὲν τὴν ἐξέλιξιν τητῆ ἡπ' οὐδὲ ἀρχή, πολὺου θέλησι τοῖν χρέουν μπορεῖ νῦν πώς ἔχεις μεγάλων αναρρωτικῶν δημιουργῶν.

νά γίνεται ίση και ίσως σε μερικό μέρη να ζηγεύεις. Ο ἄντρας δήλω μὲ τὴν μεγάλην ἐποχὴν που ἐδώκει σιδηρώσεις του, ἀπὸ τότε ποὺ πήρε μόνος καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του δῆλα τὰ δικαιώματα καὶ δῆλα τὰ κακήγονα, ὅπλα-
τὴν πλεονεχτήματα γαι πάροι, ἐσκευα-
τὸν μεγαλεῖτο κατόπιν αὐτῇ ζωτι-
κότηται του. Οι πόλεμοι λ.χ. που
ἐξαντλείται εἰς ἀνθεῖς τῶν Φιλών, οι
κοινωνικοὶ ἀγῶνες καὶ τελεταίαι εἰ-
καταχρήσεις ποὺ πέφτει, ἀφ' οὐ δῆλον
εἴναι νὰ δένονται λόγος σὲ κανένα, δῆλα
εὐτὰ κατοπίν, θανατηφόρα τὸν ὄργα-
νισμον καὶ τὴν προσωπικότητά του Κί-
εν βλέπουμε τὴν γυναικανίαν ἡ ἀποκρι-
κάδες μέρα ἐπιρροῇ καὶ δῶμαρι τέ-
τοια, ποὺ νὰ συγχλονίζῃ θρόνους καὶ
βασιλείας, είναι γιατὶ ἡ θέση προτὸν ἀν-
τέρες, ἀκολουθωτικής την ζωτικότητα
του, ἔχει καλαρόσων σὲ βαθμὸν ποὺ
νὰ μην συντείνει πάσι θιάσεις.

Μά εἶναι ανάγκαια η οἰονογενεία: Η φύση γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σποτ
τῆς σιδηρώσεως τῶν εἰδῶν ἕδη-
της ψύχης τὸ αἰσθήμα τῆς ἥδονῆς
που φένει αντιμετωπία τὸ δύο φύλα.
Μά καὶ ἀνθρώπινη φύση δὲ δύο ἔμενα
καὶ δέ μενει ἐνδιαφερόμενη ἀπὸ τὴν
ένωση τῆς συμψης. Κάπου τοῦ ἐσο-
τερικώτερον ἀνάγκη, ζέχων ἀπὸ τὴν
ἀνάγκη τὸν δώμον, σπάνγει τοῦ
εαυτοῦ πρόσο τὸν ἄλλο καὶ τὸν ἀνάργητον
αὐτὴν ἐκδιλώνεται στὴν ἐπιθυμία
τοῦ παιδιοῦ η σε μιὰ μελλοντικὴ
άγακακόση ποὺ εἶπεν δὲ ὅτι θρω-
πος νὰ βοη στὸν γάμο. Αὐτὸν τοῦ
βλέπουμε σὲ αὐτὴν εἰδή ἀπὸ τὰ τε-
λειότερα ζῆται καὶ μᾶς κάνει ἐντύ-
πωτη η στοργὴ ποὺ νοιώθουν ἀνά-
μεσος τους. Ετοι λοιπὸν η οἰονο-
γενεία μὲ δῆλα τὰ δυσδεστα ποὺ μπο-
ρεῖ νά γηρνει σὲ ωριμότερες περιστάσεις
είναι καὶ ποὺ σέργει δλους καὶ ποὺ

έπειτα κι ἀν θέλαμε τὴ γυναικα
σκλάδα μας δὲ θὰ μπορούσαμε νὰ τὸ
κατωρθώσουμε γιατὶ αὐτὸς λεψὺ η δό-
νημη τῆς ἐπιβολῆς εἶναι δύσκολο ἢ
καλλίτρα εἰς ἀδύνατο νὰ κυριεύῃ
οη κανεὶς αὐθαίρετα. Ήταν δημος εὐ-
χολο μὲ λίγη καλὴ ἀνατροφὴ καὶ μὲ
τρόπο λίγο παθανωγικὸν τὸ ιατρούχω-
με δ; οὐ δὲ μποροῦμε μὲ τὴ βλα. Ιως
πολλοὶ καὶ πρὸ πάντων η θεα η γυ-
ναικα παῖς κρίνω, θὰ μὲ ρωτεῖσαν.
«Πόλες ἔννοεις τῶν ανατροφῶν; μήπως
σύμπτων μὲ τὶς ἀντίκρισες ἀντιληφθεῖσαι,
ἐπάνω στὸ καλώστην τὸν ογ-
μερινὸν καθεστώτες;» Οὐχι. Παρατη-
νοῦ ἔθεργγόσαμε πῶς τὴ γυναικα δεν τῇ
θέλουσα σκλάδα. Αὖτε, εἰνούσια τὴν
ἀνατροφὴ σύμπτων μὲ τὶς ἀντίκρισες
ἀντιληφθεῖσαι αλλὰ σύμπτων μὲ τὴν
μεγαλικότητα, σύμπτων μὲ τὴν
ρο-
δική καὶ κοινωνική ἀνάγκη, ὅσδε τοῦ-
λαχιστοῦ θεωροῦμες ἀναγκαῖα τὴν σ-
κογένεια. Καὶ τῷρα ποὺ ανατρέμε
τὴν οἰκογένειαν εἶναι καιρὸς ν ἀπαν-
τίσουμε στὶς ἐρωτήσεις ποὺ θέσαμε
στὸν ἄνων.

Ουσον κι ἄν επιμένουν μερικοι πώς
ἡ ἀντιληφτή τῆς θύματος είναι μαζι μορφή
ὅπιστης φροντικής ή των περιθέματων να
θερμαίνουν την αρχή των στοιχείων.
Τον θάτ ταξιδεύουν και πολλά πι-
θανόν για σας κάνουν χειρότερα. Αὐτὸς
μπορεῖ να ἀγγίγηθη ἀπ' το διά η θύμι-
κη στο ζήτημα της ειρήνης δὲν είναι
ποτέ ἀλλο παρά ἔγκυρα απόρκαι
ἔννοια μοι, ποτέ είναι ἔμμυτος στην φυγή
των ζωικών βασιλείου. Μα τη θύμική¹
δὲν πρέπει να περιορίζεται μόνο στην
ιδέα της τιμῆς. Στον κόσκον της μπο-
ρει, να χωρίσει διετούς, καλές επιθυ-
μίες, τις συγκρατημένες δράσεις κι α-
πό το καλό λογικό. Γιατί ἄν μπορώ
ἄγω λ. χ. μα το λογικό μου να κανο-
νισουν μερικά πρίματα της ζωής μου
σε τρόπο πού να μηδέχρυμαι σε ούγ-
κεσσαν με τους ἀλλούς δὲν κάνω παρά

Ενα μάθημα γηικής ούε κείνους ποδ
μαζί με σχηματίζουν την Κοινωνία
ποδ ὑπόρχουμε. Τό διό μπορούμε να
πούμε για τη γυναικά στη ζωή της
μαζί με τὸν ἄντρα. Ήδηκα μά γυναι-
κα θὰ ὀνομάσουμε δὴ μητέρα ἔκεινη
ποὺ φυλάει τὴν τιμὴ της μά καθε
γυναικα ποὺ τὴν διαχωρίζει καὶ τις ἀ-
παντήσεις της κανονίζει μαζί με τὸν
ἄντρα καὶ ἀνάλογα μὲ τὴ θέση ἔκει-
νου.

— § —

Καὶ εἴδω λι: ἐλθομε σοὶ λεοβία γυ-
ναικά. Πιπανώντα ποὺς η Λεοβία
γυναικά ήσαν ποὺλη μαλή, ποὺς ίνδρα εἰνε
ληγο κατί καὶ ποὺς αὔριο δὲ έίναν
στέγη αὐτή τηκάνει κατεῖ. Ζώα συγκεινή
μα γυναικα αισθητα χρονοῦ, μα γυναικά^{την} χρονοῦ ή ένα κοποτό δέκα χρονοῦ.
Πολλοὶ γὰρ τὸ δηγγήσουν μερῷα πράματα
χρονοῦ εἴναι κοποτόν κωδικών αλίων
τηλεστέξει. Πατούν αὐτῇ καὶ μόνη
φτασι. Οι βαρδούντες περιστάσεις ποὺς ή

Τότε λέμε πώς ή γυναικα μήτη είναι λεγονή ένθη πραγματικά πρέπει να την πούμε ήδηκη γιατί έκει σ. πού δέλλει νά απόρρυγε με την συντηρητική της προσβάλλει σ. σε περιπτωση άντιθετην όχι νά λεγονή αλλά την ήδη-
κη την ίση. Τέτοι είναι πολλά πλα συν-
τηρητικά είναι μετα σή προσβατικη μας δύ-
ναμη δηλαδή δη μάνισης απ' αδή, δη δύ-
ναμης απ' αδήνουν. Δηλαδή έτσι
πού είναι άναπολεστές λένε μήτη και δύ-
νατη απ' αδήνουται, δημος δη πούμε πούδερ
δη είναι απαντότες, το λέμε έξει ηγη-
τική είναι δημοσια μια δημοση απαντού-
ται και. Και βρούτε μετα παραδει μια κατα-
λάβηση είναι πολλά πολλά σ. λέγονται απ' αδή

ημα τῇ: αὐτῆς δινεπόφερε ποῦ διέσων
ὅτι οὐκέτι μόνοι τοῖς ποὺς τοῦ οὐδὲ ἔχον
μάρπις μόνοι παραπέμψαντα δινεπόφερε διάδημα
δινεπόφερε διάδημα καθίστη, σύμμροτι μὲν τοῖς
ποὺς παραπέμψαντας παραπέμψαντας παραπέμψαντας. Εἴς
πάντοις κατόλιθος φυταὶ οὐδὲ πρόστοις η.
Κανονικά δὲ μηρούσει τὰ τοῦ φυτοῦ
οὐδὲ ποταμοῦ.

— 8 —
Επειδὴ παρατάνω τοῖς αὐτοῖς οἴκαις
γνωμανὸν διφροῦσ; ήταν. Μὲν γνωμα-
νεῖντα χρῶν εἶνε τοῦτο σύμφωνον
πολὺν ἀλλί τις καὶ τοιχῷ πολὺν εἰ-
ταῖς πόσι δέν ξέρων τοῦτο περιβάλλον.
Πολὺν δηὖτα περισσότερον τοῦ σπι-
τοῦ τοῦ νοσοῦ νομοῦ της, ἡ δευτερή περιοδό-
τερον τοῦ δρόμου στηνὶ λαζανές τις α-
λλα τις ἡμέρα ἥψατο μᾶς, γενεῖται π. οὐ πο-
ιεῖ, ἐντὸν οὐ δεύτερον την πολυάνθετην
καὶ σπανίαν ὅρεαν την πατημήν αὐτῶν σ'
ανθά τι ἥψη. Η δεινή περίει ταν είνεται
εὐφρέμη μὲν την ἀγρονομίαν διατηροῦσαν
την την ποστήν ἐνθὲ καὶ εἰσιλητὴ την δομὴν
εἰς τοῦ διάτοιτης ἀλλη. Εἰσι μαρτυρεῖται
εὐφρέμης πω, ἡ γυναῖκα των εἰσιτων γεν-
τῶν διορθώσα, μαρδολίνον πέπλον, εξει-
να τοι ομοιότερον μερικὰ διατηταγματά
ψ. φύτη διαρρ. τον καρπὸν την πατημήν της
δέξεται, πατεῖ την δέσμην α πάθη. Η φα-
διμανία διερχεται καὶ εἰς την διατητα-
την ονοματικὴ μεταπονητήν ποτοῦ ποτοῦ
μοντεγενεῖ μὲν την μεγαλειότητα αὐτοροτά-
πον, άλλα δι μητρέαν την πλονεῖται αὐτῆς φεύ-
γει από το σπίτι. Καὶ σαν την, εἰσαὶ την
διατηταν διοτελεῖ μερικὰ καὶ αὐτῆς αποτι-
κεῖ ἀντοργής την δέν εἰνε την δομὴν της
ποτορηταν ση μητρέαν διηρευτον προσποτα-
τηδε μοντεροθέτες μεγάλα καθ. ποτε το

επριμει με τρούτα που έλεγε πολλά. Γιαρά
παρός φτιάχνει. Πώς φτιάχνει κάτια σαν
σέλινον τα λοριτσιά σε ξένα σολογεί,
πώς δύομά μάδων ή μηρών τους
γλυκώσαντα, τανά να ουσιώσουν να παλαγά-
λισσαν μαρούτες ξίνες λέσσες ό, αφού στο δά-
νταρετζήν σε πλευρά φρέσκα ποτά, είτε Βλά-
χαρίδες γυναίκες; Ήπλω μπαρόσους με-
θυμαριό να στηριχθείν αφ' ότι η θάλασσα
χωρίς βάσος και να στηριχθείν την αρ-
μανία, δηλ. την θήση της ομορφιάς
που να σημαίνειν; Από όπια κανέβι
καταπράσινη που κατά στοιχείο άλλ'
σύδειντα και καύντι πι μπροστή καρπού
για βρή. Εξάποτος ή ηθική ζωή ήδη λέιψη
μαρέρα, ή άμεσνία τα κακαστικαφ' ή
επι τοποτελείνοντας οι κυριαρχίες των
γούνιδων πι η πατούντα πιστανά τις πλά-
στες, θραύση και το κατεύθιτο παράδονα. Και
σημειωμένης ήταν οι σαυμαρίες; τον γα-
ραντίστη, ή διάρκεια θρονίσεσσαν στο
οπιτσιό και η πτυχή και ή μετόληψης φί-
γουνταν στο δρόμο.

— 8 —
Πειδά τώρα είναι η κοινωνική πρόσβαση
ού διὰ αυτής Δυστυχώς είναι τόσα τά-
καλιτικά στοιχεῖα στὸν δραγματισμὸν τοῦ
νομοῦ, που οὐ κάθε μέρος του θὰ δρεσθῇ
ταντέμπτως μὲ τὴν ἀπογέτεφη ἐκείνην
τοῦ θὰ θελήσῃ μερονόμενον να σπάσῃ,
σά-γη τὰ ξηνά. Η ἐκπατερεσίας λ.χ. πρω-
τεύει παντού είναι ένα ὅπλο τὰ δικαιοτάκια

πειρατών πολύ άνθερα.
Αὐτή περισσότερο ἀπεικανύνει τὴν γρανάτα απ' τὸ σπίτι. Η σίτηση σίκουρις, ή πολὺ μεγάλη δραγή για μιὰ γρανάτα ποδὸς οὐ σημαντικό διχέρευειος, είναι επίσης πολὺ άνεστο προσοχή. Γά μεγάλα παραπομπά τῶν λιτανούσιν μητέρων και συζύγων άφινονται κατά μέρος σα νητανά περιττά παρομοίως ποδὸς χρήσις λαβεῖ τὸν καρπὸν του μ' αύτον. Η μεγαλετήρια προσταχή ἀφιερώνεται στα πειρηματικά ἐργάσιμα χρηστὶς για φρεσκίσμαν για το ποκάκιο ποδὸς φασούν. Πλέον θὰ γίνεται μιὰ ρέψη μητέρων, ποιὸς θάρσους ικανογονίας στις Ελλάς των, που αύρη καινονιστικὸς Σοίους δὲ λεγεριάζεται. Η πολιτεύεια είναι δὲ μόνος Θεὸς ποδὸς θουμούριαν τὰ πάντα. Πολλοὶ Δάρχοις λαλοῦ πηροδοσιανῶν ιστοριῶν τις γνωτικές ἔχουν: ποδὸς οφέννοντας περισσότερο απ' δύο διάτετρα η κατάστοσή των. Αν ἡτούσια δυνατόν να γίνεται καὶ τώρα, πότε θυσιαρία δεῖ Υπό-

—S—
Ισως μια σωστή άναιρεσθή τι θά μπορούσε να αποτελεστεί την τόνους των δράμων. Μά του είναι αδύνατον οι παιδικές δηλώσεις της κοριτσιάς τους στους χρόνους αυτού να φέρεται. Μά διατί είναι θεατρικούς τα τελευταριάτα με την άδιαφορία των δια τολογισμούς; τους διαβέβαιαν με απλάνεια ότι δεν μεθυσόμενα και ελεγχόντα τόσα οικεία τους ως ιστορίες δεδουλεύουν σταδερμό. Εγώ συνειδητάντη κανονικά υπάρχωντας τη σωστήν ενδυναμώση με τις απολαβές που μέρος του είναι.

BUT, EN KALI, SO' KRUMO

ΕΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ ΙΑΓΑ

(卷之三十一)

τοῦ ἵπετρου καὶ τίκνιού
Οἱ απερχομένοι τὴν πεντηκότητα
ἡ Φώνη ποστεύοντο διὰ πέτρας οἱ
τοι, οἱ πεποίησες καὶ τὰ τυκνισθήσα-
τα παραγόντα μὲν τὸν κύριον καὶ
λεπτούντα τὴν γενεαλογίαν, τοῖς δὲ
τηγάνιστας εἰς τοὺς μεταβολῶντας
τοπούς απὸ τῷ ἱπετρῷ καὶ κερ-
κών τον αἰθαγόριον. Οὐδείρα παρέρ-
έσθαι, κατὰ τὸ δεξιόν τον θάλα-
τον, μηδὲν αἴσθησθαι τὴν θερμό-
την αὐτοῦ αἵλιον τοὺς αντιπερι-
στατούς αὐτοῦ οἱ σύντομοι έσται εἰ μη ἐν
οικονέμεναι εἰς αἰσθήσην εἰ αντιπερι-
στατούσι αὐτούς αἱ φρεγματικοὶ θέρμαι ἐκπρο-
σεῖσαται τὴν διάτυχην θερμότηταν, δι-
ατὰ τοιμῆτας ἔτοιμον.

Μαρφαντίς ήδεν τέσσας· μη διάρ
οντος εν τῇ φύσει, ἔχοντος δὲ τὴν κα-
θηκόν ἀνθρώπου τὸ σῶμα ἕπον καὶ τὴν
ὤμα τριῶν, οὗτον ἐξημουργήσαμεν τὴν
δέκαν τοῦ μηδενὸς, ἀλλὰ συνδιάντας;
καὶ προτασθεῖσας καὶ ἡ τριγενάλη
πονητικόντας τῷ στοιχείῳ τοῦ ἀνθρώ-
που, τοῦ ἴκανον καὶ τοῦ ὄφεων, κατηγορί-
αν ἐν τῷ γένει τοῦ θεοῦ τοῦ μηδενός
τοντος εν τῇ φύσει τέσσας. Η ἀρχηγοῦ
ντος σεβαστοῦντος τῆς κατηγορίας ἑα-
ντὸν στοιχείων ἀρχόντων πρόστον τοις καὶ
περὶ τοὺς πονηρούς ἐπ τὴν πρόστον
κακῶς καὶ ἀνγαρεπικότης. Ταῦτα δι-
δύοντος, οἱ διορθωνοῦσις εἶναι συνεπεῖς
τοῖς ταῖς ἀρχαῖς καὶ διεπικαλλαῖς τοιν.
δέντιν αἱ ιδίαι παρέχονται τοῖς τοις
αἱ τοῖν μηχανικῶν τοῖν ἐγκεφάλοι νοῦ-
των, ὡς η κοχὴ ἀπὸ τοῦ μητρός, δέου-
ται προτάρχων· εν τῷ ἀγκεφάλῳ τὰ
πονητὰ τῆς συνέτειος ἡ προτητικήν τι-
κας, ἀλλις ὁ καταστομός καὶ η δημι-
ουργία πούτης ἐσ τοῦ μη διτοῦ ελειχι φυ-
τικῶν ἀδύνατος.

Αλλ' ίδν ούδεν οὐπέρχη πάλιν τοι ἀ-
λογι καὶ δραστὸν κέρδους καὶ οὐδεμία βο-
ηριοῦ οὐπέρχει ἔκινος ήγε τινὶ τρόπῳ
τερρωρίσειν δὲ λέθωνται ταῖς θεαῖς τοι
τέλοις, τοῖς αὐτοῖς, τοῖς παντούσινάμου,
αἱ ταῦται συνδιδόταις παρήγαγε τὴν ιδέαν
αἱ Θεοί, οὗτος δῆλος καὶ πενηντακοὶ,
χρονοῖς δὲ συζητεῖται μὲν ἡμέρων τινὲς ἐν τῇ
βασιλείᾳ περὶ τοῦ μηδεία τῆς θύνατο να
ημητρυγῆθη ιδεῖ; Πάντα ταῦθα, ωμένα
τινὶ πεπεριφεράντα πάντα ἔχουσι τὰ έξο-
δα ταῖς αντικαμέναις καὶ αἱ μηχανικαὶ καὶ
ιωταποιαὶ οὐδόντας εὐνοεῖσθαι ἐπενεργεύσιν
τοὺς ποιεῖσθαι συνήκας καὶ ἐν θρωμά-
τον μέτρον. Τάντον τεθέντος τοι τρόπῳ
παρήγονται ιδεῖσαι, ὃν τὰ στοιχεῖα οὐ μό-
ν τοιν ἐργάζεται να θεάσθαι εἰπει ταῖς